

Ens
ha arribat

“No poden
deixar caure
Catalunya”

Rajoy hauria indicat al ministre Montoro, dies abans de la reunió amb Mas, que havien de prendre mesures per no deixar caure Catalunya, que representa el 20% del PIB espanyol.

Any
Salvador Espriu

Sou els millors.

La columna

Narcís-Jordi
Aragó

L'inconegut J.M. Corredor

Josep M. Corredor em visitava sovint, quasi cada cop que venia a Girona des del seu exili voluntari de Perpinyà. Li agradava de recordar-me que quan el van arrestar, l'any 1934, havia pogut sortir de la presó gràcies a una gestió del meu pare, llavors president de l'Associació de Premsa. Corredor (Girona, 1912-Perpinyà, 1981) em va venir a veure per portar-me articles que volia publicar a Presència. En els anys d'exili forçós, havia establert contactes amb personalitats de la talla de Thomas Mann i Albert Einstein, i sobretot amb els companys de desventura com ara Pompeu Fabra, Carles Riba, Josep Carner i Pau Casals. De la relació intensa amb aquest últim en naixeria el seu llibre més famós, *Conversations avec Pa-*

'Converses amb Pau Casals' va fer la volta al món

blo Casals (París, 1954), un veritable best seller universal traduït a les principals llengües del món, editat successivament a Buenos Aires, Berna, Cracòvia, Londres, Tòquio, Bucarest, Haarlem, Praga, Nova York, Belgrad, Budapest, Moscou i, finalment, a Barcelona, el 1967.

Però Corredor era molt més que el conversador amb Pau Casals: era també el seu biògraf i el de Joan Maragall. Pedagóg de formació, periodista de vocació i activista apassionat de la vida política, va esdevenir un dels assagistes catalans més notables i una de les veus més lúcides i potents de l'exili. Doctorat per la Universitat de Montpeller, traductor de les Nacions Unides a Ginebra, professor d'institut i d'universitat a Perpinyà, escriptor prolífic, articulista vehement i conferenciant polèmic, va ser saludat per Carles Riba com "un dels valors més positius i més alts de la seva generació". Tots aquests mèrits, a casa nostra, no li van servir de res: ha estat, en els últims trenta anys, un dels escriptors més ignorats o oblidats de Catalunya. Només ara, en el centenari del naixement, la seva ciutat l'ha recordat amb reedicions, antologies, exposicions i un simposi universitari. Fins i tot l'eruditíssim Jordi Llovell el desconeixia. En elogiar l'excel·lent traducció al català que havia fet de *Les Mots* de Sartre, la va atribuir al crític d'art José Corredor Matheos. Degudament informat, el professor va rectificar i va salvar Josep M. Corredor de la desmemòria col·lectiva.

Les cares de la notícia

JUGADOR DEL BARÇA

Cesc Fàbregas Marcant territori

Per si calia, Cesc es va reivindicar contra el Mallorca com el jugador determinant que va demostrar ser en l'Arsenal i també en el Barça. El seu primer trio de gols i dues assistències a Alexis van servir a aquests dos fitxatges per demostrar que Messi és únic però que hi ha altres grans jugadors en el Barça.

PERIODISTA I ESCRIPTOR

Vicent Partal Proclamant la independència

El periodista de Bétera acaba de publicar *A un pam de la independència*, on proclama que el 10 de setembre el país va fer d'una aspiració, una realitat, i que, una vegada Aznar va trencar el pacte de la transició, l'única cosa que queda per veure és com es proclama i com és acceptada internacionalment.

PERIODISTA

Jordi Basté Una altra temporada

Jordi Basté continuarà una temporada més al capdavant d'*El Món a RAC1*, el magazín matinal de l'emissora que presenta des del 2007, segons va anunciar ell mateix al seu equip. Al capdavant del programa ha augmentat els índexs d'audiència, que van arribar a 544.000 oients en l'onada de novembre.

PRESIDENT DE LA CAIXA

Isidre Fainé Un festival amb retorn

El festival Jardins de Cap Roig que tornarà a partir del 20 de juliol amb disset concerts, permetrà veure en directe Elton John, Mark Knopfler o els Manel, però el que és important és que el seu impacte econòmic a la zona d'influència és de més 20 milions d'euros, cosa possible gràcies al patrocini de La Caixa.

Ara torno

Entretengudament

Pep
Riera

Esperant. No sabem ben bé què, però esperem. Catalunya espera. Sort que aquesta setmana el jutge Castro ens ha entretingut amb el sànet de la imputació de la infanta Cristina pels negocis creatius del seu marit. La monarquia, de fet, serveix per això, per distreure el personal. Per discutir si està en crisi, si la institució s'enfonsa, si entre la família reial no es poden veure els uns als altres, si té sentit una institució que no es regeix per principis democràtics, si el rei ha d'abdicar, si el que té sentit és una república...

Ho veuen? Això de la monarquia distreu tant que si no me n'adono a temps hauria acabat l'article dient les sim-

plicitats i les banalitats que diem i sentim cada vegada que algun membre de la monarquia espanyola en fa alguna de les seves. I no parlaria del que volia parlar, que en realitat són les grans preguntes de la vida: Qui som? Què fem? On anem? De fet, ho podríem enllestir en un tres i no res: Som els de sempre. Fem com sempre. I anem en cercles. Però potser que ho desenvolupi una mica abans que llencin aquest article al foc de les banalitats.

Es deia que Catalunya és avui un país pendent d'una possible decisió a Europa sobre el que en diuen relaxament del dèficit imposat a l'Estat espanyol que hauria de repercutir en un possible relaxament del sostre de dè-

ficit imposat pel govern espanyol a les comunitats autònomes. Aquesta concatenació de relaxaments és el millor que ens pot passar a curt termini com a país. Així estem. El pitjor és que aquesta espera duri gaire més. La Generalitat no té ni un euro i per això mareja la perdua del pressupost, impossible de quadrar en les condicions actuals. I mentre el president Mas predica en el desert la força de la unió en una situació que qualifica -i és- d'emergència, els altres partits es dediquen al partidisme destructiu de sempre. El que els deia: els de sempre i fent el de sempre. Però en una cosa potser m'he equivocat: així, no anem en cercles, sinó seguint el rumb que ens marquen els que ens volen mal. I sóc tan malpensat, que fins i tot els entretingiments monàrquics em semblen part d'aquest joc pervers. Esperant. A l'escauari de l'autodestrucció.

No tinguem pressa, pensen a Madrid. Només distraguem-los.